

Συγκλονιστική απεικόνιση της ψυχικής κατάστασης του θύματος από τον καλλιτέχνη)

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΣΥΝΤΟΜΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΗ ΤΩΝ ΣΧΕΤΙΚΩΝ ΔΙΑΤΑΞΕΩΝ ΤΟΥ Π.Κ.

Από τις διατάξεις των άρθρων 336 και 340 του Π Κ, όπως ισχύουν, προκύπτει ότι:

Για την **αντικειμενική** στοιχειοθέτηση του εγκλήματος του **απλού** βιασμού, τον οποίο προβλέπει και τιμωρεί το άρθρο 336 παρ. 1 του ΠΚ απαιτείται εξαναγκασμός που μπορεί να γίνει **και** με τους δύο τρόπους (με απειλή σπουδαίου και αμέσου κινδύνου και με σωματική βία ή με έναν απ' αυτούς).

Το προστατευόμενο έννομο αγαθό.

Ο νομοθέτης, με το Ν 1419/1984, διαφοροποίησε το προσβαλλόμενο έννομο αγαθό του εγκλήματος του βιασμού και προσδιόρισε ότι προστατευόμενο αγαθό δεν είναι τα ήθη, όπως αυτά έχουν παγιωθεί σε ορισμένο τόπο και χρόνο αλλά η

προσωπική ελευθερία σε ορισμένο πεδίο, υπό τη μορφή της γενετήσιας ελευθερίας.

3. Ο βιασμός είναι έγκλημα **«πολύπρακτο»**, γιατί η αντικειμενική του υπόσταση συγκροτείται από δύο μερικότερες πράξεις, δηλαδή: i) του εξαναγκασμού και ii) της εξώγαμης συνουσίας ή ασελγούς πράξης.

4. Ο βιασμός είναι έγκλημα ενέργειας και **«υπαλλακτικά μικτό»**, γιατί οι τρόποι τέλεσης του μπορούν να εναλλαχθούν, δηλαδή αρκεί οποιοσδήποτε από τους τρόπους αυτούς για την τέλεση του.

5. Το έγκλημα του βιασμού είναι **τελειωμένο** όταν «επήλθε συνένωση των γεννητικών μορίων» ή τελέστηκε η ασελγής πράξη, ύστερα από εξαναγκασμό του θύματος.

7. **Δράστης** βιασμού, δηλαδή, **ενεργητικό** υποκείμενο, μπορεί να είναι **οποιοδήποτε** άτομο, ανεξάρτητα από το φύλο του.

8. **Θύμα** βιασμού, δηλαδή **παθητικό** υποκείμενο, μπορεί να είναι οποιοδήποτε **άτομο** (άνθρωπος), ανεξάρτητα από την ηλικία του και το φύλο του.

9. Για την **υποκειμενική** θεμελίωση του εγκλήματος αυτού χρειάζεται δόλος (αρκεί και ενδεχόμενος δόλος), γνώση, δηλαδή, ότι το παθόν πρόσωπο **δεν** θέλει, γι' αυτό αντιστέκεται και θέληση του δράστη να εξαναγκάσει το θύμα σε εξώγαμη συνουσία ή σε ασελγή πράξη.

Ως σωματική βία θεωρείται, κατά τη ρητή διάταξη του άρθρου 13 στοιχ. δ' του ΠΚ, και η περιαγωγή άλλου σε κατάσταση αναισθησίας ή ανικανότητας για αντίσταση, με υπνωτικά ή ναρκωτικά ή άλλα ανάλογα μέσα, τέτοια δε είναι και τα οινόπνευματώδη ποτά σε μεγάλη ποσότητα. Δεν απαιτείται να χορηγούνται οι ουσίες αυτές κατά τρόπο βίαιο ή εξαναγκαστικό, αφού, σωματική βία, με την παραπάνω έννοια, υπάρχει και όταν το παθόν πρόσωπο τις λαμβάνει εκουσίως, αρκεί να τελεί εν αγνοία του σκοπού για τον οποίο του δίνονται.

12. Συρροή του βιασμού με άλλα εγκλήματα.

Το έγκλημα του βιασμού **συρρέει αληθινά** με άλλα εγκλήματα που τελούνται συγχρόνως, **όπως:**

1. **Με την παράνομη κατακράτηση** (άρθρο 325 ΠΚ).

2. **Με την αποπλάνηση παιδιού** (άρθρο 339 ΠΚ)

Υπάρχει αληθινή κατ' ιδέαν συρροή, διότι τα έννομα αγαθά τα οποία προσβάλλονται δεν ταυτίζονται αλλά είναι διαφορετικά, αφού το έγκλημα της αποπλάνησης προσβάλλει την ανηλικότητα, ενώ εκείνο του βιασμού προσβάλλει το έννομο αγαθό της γενετήσιας ελευθερίας.

5. Με την αρπαγή ανηλίκων (άρθρο 324 ΠΚ)
6. Με την απαγωγή (άρθρο 327 ΠΚ)
8. Με την πρόκληση σκανδάλου με ακόλαστες πράξεις (άρθρο 353α ΠΚ).
9. Με την παραβίαση οικιακού ασύλου (άρθρο 334 ΠΚ).

Και με την επικίνδυνη σωματική βλάβη (άρθρο 309 ΠΚ).

Ερώτημα πρώτο:

Τι θεωρείτε ότι επηρέασε την απόφαση του Εισαγγελέα για την άσκηση ποινικής δίωξης χωρίς να ζητήσει προφορικές ή έγγραφες εξηγήσεις από τον ύποπτο και γενικά ότι επηρέασε τους δικαστές για την συνοπτική διαδικασία:

Καταρχήν πρέπει να δούμε κάποια στοιχεία που αφορούν την ανάκριση.

1. Σκοπός της ανάκρισης

Σκοπός της ανάκρισης είναι η συλλογή των αναγκαίων αποδεικτικών στοιχείων, για να βεβαιωθεί η τέλεση ενός εγκλήματος και για να αποφασισθεί αν πρέπει να εισαχθεί σε δίκη κάποιος γι' αυτό.

Για να πετύχει το στόχο της η ανάκριση πρέπει να ενεργηθεί, κατά τη διάρκεια της, κάθε τι το οποίο μπορεί να συντελέσει στην ανακάλυψη της αλήθειας.

Κατά την ανάκριση **πρέπει** να εξετάζεται, αυτεπαγγέλτως, όχι μόνον η ενοχή αλλά και η αθωότητα του κατηγορουμένου, καθώς, επίσης και κάθε στοιχείο που αφορά στην προσωπικότητα του και ασκεί επιρροή στην επιμέτρηση της ποινής.

Θα πετύχει στο στόχο της η ανάκριση, αν υποβοηθηθεί και από τους διαδίκους και από την υπεράσπιση τους, με τις προτάσεις τους προς τον Ανακριτή, για τη διενέργεια διαφόρων ανακριτικών πράξεων, που θα κατατείνουν στην ανεύρεση της αλήθειας και στο να δοθεί απάντηση στα ερωτήματα: ποιος, τι, πού, πότε, πώς, με ποια μέσα και γιατί ενήργησε έτσι ο δράστης και, φυσικά, με την προσκόμιση κάθε κρίσιμου αποδεικτικού στοιχείου που βρίσκεται στη διάθεση τους.

Οι **προτάσεις** των διαδίκων, εφόσον **δεν** στηρίζονται σε αντίστοιχο δικαίωμα τους, **δεν** υποχρεώνουν τον ανακριτή να τις αποδεχθεί.

Στο άρθρο **239** του ΚΠΔ καθορίζεται με σαφήνεια ο σκοπός της ανάκρισης. Η **σημασία** της ανάκρισης δεν είναι απλώς σημαντική αλλά τεράστια. Δεν είναι υπερβολή αν ειπωθεί ότι, σε κάποιες περιπτώσεις, κρίνεται (ουσιαστικά προδικάζεται), η έκβαση της υποθέσεως από την ανάκριση.

Ειδικά οι μαρτυρικές καταθέσεις πρέπει να λαμβάνονται άμεσα, γιατί σε μερικές περιπτώσεις, κάποιος απ' αυτούς που εξετάστηκαν ή απ' αυτούς που πρέπει να εξεταστούν, μπορεί, μέχρις ότου γίνει η δίκη:

(α) Να αποβιώσουν.

(β) Να μεταναστεύσουν ή γενικά να μη βρίσκονται.

(γ) Να γίνουν ανάπηροι πνευματικά, από κάποια ασθένεια ή συμβάν και να μην μπορούν πλέον να καταθέσουν (π.χ. από εγκεφαλικό).

(δ) Να μην θυμούνται, πλέον, όταν εξετάζονται, μετά αρκετά χρόνια για το συμβάν για το οποίο εξετάζονται.

(ε) Από επεμβάσεις τρίτων, από συμφέρον, φόβο κ.λπ. να μην θέλουν, πλέον, να καταθέσουν, ό,τι πραγματικά γνωρίζουν.

Επομένως, πρέπει να καταβάλλεται ιδιαίτερη προσοχή από την αρχή, όταν γίνεται, με την ανάκριση, αναζήτηση και συλλογή του ανακριτικού υλικού, ώστε να εξετάζονται αυτοί που πρέπει και η εξέταση τους να είναι σαφής και πλήρης.

Τα ίδια ισχύουν για πολλά άλλα αποδεικτικά στοιχεία, όπως ίχνη κ.λπ., τα οποία, με την πάροδο και μόνο του χρόνου και χωρίς ανθρώπινη ενέργεια, καταστρέφονται, πολύ δε περισσότερο ο κίνδυνος αυτός υπάρχει, όταν ο θιγόμενος απ' αυτά προσπαθήσει να τα εξαφανίσει. Γι' αυτό η λεπτομερής διερεύνηση του τόπου του εγκλήματος έχει πάρα πολλή μεγάλη σημασία για την επιτυχία της ανάκρισης.

Διάφορα **ίχνη**, (αποτυπώματα κ.λπ.) πρέπει να βρεθούν από το συνεργείο εξερευνήσεων της αρμόδιας αστυνομικής υπηρεσίας

Τέτοια **ίχνη** είναι και τα **αποτυπώματα** (δακτυλικά, παλαμικά, πελματικά), οι **κηλίδες αίματος**, ο **σίελος**, ο **ιδρώτας**, το **σπερματικό υγρό**, οι **ίνες** και οι **τρίχες**.

Ουσιαστικά ανάκριση γίνεται **και** στο στάδιο της ακροαματικής διαδικασίας και όχι μόνο στην προδικασία. Αυτό γιατί ο δικαστής κατά το στάδιο αυτό, σύμφωνα με το δικονομικό σύστημα που ισχύει στη χώρα μας, **δεν** περιορίζεται μόνο στο να **αξιολογεί** τα συλλεγέντα αποδεικτικά στοιχεία (μαρτυρικές καταθέσεις, ομολογία του κατηγορουμένου, έκθεση πραγματογνωμοσύνης, πραγματικές και προσωπικές ενδείξεις, έγγραφα, κ.λπ.), αλλά **μπορεί** να αναζητήσει και να διατάξει να προσκομισθούν (αν είναι εφικτό και αμέσως, αλλιώς σε νέα δικάσιμο), ενώπιον του και νέα αποδεικτικά στοιχεία.

Τυπικά, βέβαια, η ανάκριση γίνεται στο στάδιο της προδικασίας, σύμφωνα με τις σχετικές διατάξεις του ΚΠΔ.

Στο στάδιο αυτό **πρέπει** να καταβάλλεται κάθε δυνατή προσπάθεια για να

συλλέγουν έγκαιρα όλα τα σχετικά με την πράξη και τον δράστη στοιχεία και, ακόμη, πρέπει να καταβάλλεται προσπάθεια **να μην καταστρέφονται ή παραποιούνται** τα υπάρχοντα αποδεικτικά στοιχεία, ηθελημένα ή αθέλητα (από άγνοια, συνήθως, ή λόγω της παρόδου του χρόνου).

Η ποινική δίκη, σε όλα της τα στάδια και ιδίως στο στάδιο της προδικασίας, που δεν υπάρχει δημοσιότητα, πρέπει να γίνεται μέσα στα πλαίσια που καθορίζει το Σύνταγμα, ο ΚΠΔ και οι Διεθνείς Συμβάσεις, οι οποίες αποτελούν, ύστερα από την κύρωση τους με νόμο, εσωτερικό δίκαιο και μάλιστα αυξημένης ισχύος, έναντι των νόμων, η δε ερμηνεία των διατάξεων κάθε νόμου πρέπει να εμπνέεται από το πνεύμα της οικουμενικής διακηρύξεως των δικαιωμάτων του ανθρώπου (του ΟΗΕ).

Τέλος, δεν πρέπει να λησμονείται ότι ο κατηγορούμενος έχει το τεκμήριο της αθωότητας, σύμφωνα με το άρθρο **6 παρ. 2 της Σύμβασης** της Ρώμης, που κυρώθηκε με νόμο και ισχύει και στην Ελλάδα, κατά το οποίο «**παν πρόσωπο κατηγορούμενον επί αδικήματι τεκμαίρεται ότι είναι αθώο μέχρις της νομίμου αποδείξεως της ενοχής του**» και την γενική αρχή του δικαίου «in dubio pro reo», που σημαίνει ότι κάθε αμφιβολία ερμηνεύεται υπέρ του κατηγορουμένου. Η αρχή αυτή θεμελιώνεται νομικά στο ότι ο κατηγορούμενος δεν έχει νομική υποχρέωση να αποδείξει ότι είναι αθώος.

Γ. Τα αποδεικτικά μέσα στην ποινική δίκη.

Τα αποδεικτικά μέσα **δεν** απαριθμούνται κατά τρόπο περιοριστικό στην ισχύουσα νομοθεσία. Απλώς και μόνο γίνεται **ενδεικτική** απαρίθμηση των κυριότερων αποδεικτικών μέσων στο άρθρο 178 του ΚΠΔ, η δε σειρά με την οποία αναφέρονται δεν εμπεριέχει και αξιολόγηση. **Όλα** τα αποδεικτικά μέσα **εκτιμώνται ελεύθερα** από τον δικαστή, στην κρίση του οποίου υποβάλλονται, σύμφωνα με την αρχή της ηθικής αποδείξεως, η οποία καθιερώθηκε με το άρθρο **177** του ΚΠΔ.

1. Οι «ενδείξεις» ως μέσο απόδειξης.

Σχετικά με το αποδεικτικό αυτό μέσο σημειώνονται πολύ συνοπτικά τα εξής:

Με τον όρο «**ενδείξεις**», που χρησιμοποιεί ο ΚΠΔ στο άρθρο **178**, ως μέσο αποδείξεως εννοεί, κατά την επιστήμη, αφού ο νομοθέτης δεν προσδιόρισε το εννοιολογικό περιεχόμενο του όρου αυτού, οποιοδήποτε εύρημα (**ίχνος**), **κίνηση, ενέργεια, παράλειψη κάποιου, από το οποίο, με συλλογισμό, συνάγεται κάποιου συμπεράσμα, αν συσχετισθεί και με άλλα γεγονότα.**

Επομένως, **δεν** έχουν καμία σχέση οι «ενδείξεις» αυτές, που είναι αποδεικτικά μέσα, με τις «ενδείξεις» περί των οποίων αναφέρει το άρθρο 313 του ΚΠΔ, οι οποίες

πρέπει να υπάρχουν και μάλιστα να είναι σοβαρές, για να είναι επιτρεπτή, κατά τη διάταξη αυτή, η παραπομπή σε δίκη, από τον Εισαγγελέα ή το Δικαστικό Συμβούλιο, ανάλογα με την συγκεκριμένη περίπτωση. Δηλαδή, οι «ενδείξεις» στην τελευταία αυτή περίπτωση δεν είναι παρά πιθανολόγηση η οποία πρέπει να είναι σοβαρή περί της ενοχής.

Ελπίζεται ότι η εξέταση του DNA θα βοηθήσει, καθώς επίσης και η καταγραφή του ήχου, εικόνας κ.λπ., στην προσπάθεια καταπολέμησης του εγκλήματος.

2. Το αποδεικτικό μέσο της μαρτυρικής κατάθεσης.

(α) Η αξιοπιστία των μαρτύρων:

Κυρίως, πρέπει να εξετάζεται η **αξιοπιστία και τα κίνητρα** αυτού που καταθέτει και, ιδίως, η ικανότητα του να αντιληφθεί και να μεταφέρει τα γεγονότα, όπως αυτά συνέβησαν, στο δικαστήριο, όπως η ικανότητα για εκτίμηση αποστάσεων, ταχύτητας, χρονικής διάρκειας κ.λπ.

(δ) Οι καταθέσεις των ανηλίκων.

Όσα καταθέτουν τα παιδιά πρέπει να ελέγχονται με προσοχή.

(βλ. ΟΙ ΒΙΑΣΤΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΟΥΣ, Λ.Καράμπελα, Ν.Β.2001)

Λαμβάνοντας υπόψη όλα τα παραπάνω η Εισαγγελέας αλλά και την κοινωνικοοικονομική θέση, την εθνικότητα, το φύλο, το ποινικό παρελθόν του συγκεκριμένου υπόπτου (βλ. Λαμπροπούλου 2017) καθώς και την βαρύτητα του αδικήματος που διώκεται από τον Π.Κ. ως κακουργήματος (αρ.336 παρ.2 Π.Κ.) αλλά και τον κίνδυνο φυγής του ή τέλεσης νέων αδικημάτων του άσκησε άμεσα, χωρίς προκαταρκτική εξέταση για παροχή εξηγήσεων, ποινική δίωξη για το αδίκημα του βιασμού κατά συρροή, ενώ απορρίφθηκαν όλοι οι ισχυρισμοί του για ψευδείς μαρτυρικές καταθέσεις, κατασκευασμένες από το ΔΣ των Ελλήνων Ηθοποιών και τα ίδια τα θύματα, αλλά και η επίκληση του για άλλοθι και επίσης απορρίφθηκε το αίτημα του για την ακυρότητα της προδικασίας από το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών.

Ορθά ενήργησε η Εισαγγελέας, με βάση τις μαρτυρίες των ενηλίκων θυμάτων αλλά και των ανηλίκων, οι οποίοι ανάμεσα στα άλλα ήταν απόλυτα σαφείς και περιγραφικοί στον τρόπο που τους προσέγγισε ο κατηγορούμενος, στην περιγραφή του διαμερίσματός του, στην κατοχή και χρήση ναρκωτικών ουσιών, στον τρόπο τέλεσης των αδικημάτων αλλά και στα ευρήματα στο σπίτι του κατηγορουμένου, καθώς και στην εξουσία την οποία ασκούσε επάνω στα θύματα του ο κατηγορούμενος.

Όπως περιγράφεται στο ένταλμα σύλληψης αλλά και στην απόφαση για την

προφυλάκιση υπάρχει αναφορά στην εμμονή, επαναλαμβανόμενη συμπεριφορά και σταθερή ροπή του κατηγορουμένου στην τέλεση συναφών αδικημάτων κατά της γενετήσιας ελευθερίας.

Έτσι, καταλογίζονται στον κατηγορούμενο:

Συγκεκριμένη μεθοδολογία

Συστηματική προσέγγιση των παθόντων από τον κατηγορούμενο

Επιμονή από μέρους του στην καλλιέργεια των κατάλληλων συνθηκών σε ιδιωτικούς χώρους φυσικής εξουσίας του για τη δημιουργία κλίματος εμπιστοσύνης με αυτούς, καθώς εκμεταλλευόταν, αφενός την δική του κοινωνική αναγνώριση και επαγγελματική καταξίωση, αφετέρου την επιθυμία των παθόντων για κοινωνική αναβάθμιση και ενασχόληση με τον χώρο του θεάματος.

Άσκηση σωματικής βίας ή περιαγωγής των παθόντων σε κατάσταση αναισθησίας ή ανικανότητας για αντίσταση. (Πρώτο Θέμα,27/2/21)

Σύμφωνα με τον Κώδικα Ποινικής Δικονομίας η κλήση του υπόπτου στο στάδιο της προκαταρκτικής εξέτασης για την παροχή εξηγήσεων για πράξη τιμωρούμενη σε βαθμό κακουργήματος μπορεί να παραληφθεί αν από τα στοιχεία της προκαταρκτικής, προκύπτει σαφώς ότι ο ύποπτος έχει σχεδιάσει τη φυγή του ή την τέλεση νέων εγκλημάτων και έχουν προκύψει επαρκείς ενδείξεις για την άμεση άσκηση της ποινικής δίωξης.

Ερώτημα 2^ο

Οι εκτιμήσεις για την προσωπικότητα και την επικινδυνότητα του κατηγορουμένου από την ανακρίτρια και το δικαστικό συμβούλιο μπορούν να θεωρηθούν επιστημονικά ισχυρές; Τι συνηθίζεται σε αυτές τις περιπτώσεις με βάση όσα διδαχθήκατε;

Οι δικαστές αφού εκτίμησαν όλα τα επιμέρους στοιχεία της Ανάκρισης, όπου σύμφωνα με τον ορισμό της Ανακριτικής στοχεύει στη γνώση της αλήθειας, με όλα τα χαρακτηριστικά που το συνθέτουν καθώς και στην απόδειξη αυτής της αλήθειας στις διάφορες φάσεις της ποινικής διαδικασίας (Φαρσεδάκης,2014).

Από όλα τα παραπάνω κυρίως τις εγκλήσεις, τις μαρτυρίες, την αυτοπρόσωπη εμφάνιση του κατηγορουμένου και το ίδιο το απολογητικό του υπόμνημα: προέκυψε ότι ο κατηγορούμενος από το 1984 μέχρι το 2015, δηλαδή για 30 έτη προσέγγιζε ανηλίκους και άτομα νεαρής ηλικίας, τους οποίους εντόπιζε με αφορμή τις καλλιτεχνικές του δραστηριότητες στο θέατρο ως ηθοποιός και σκηνοθέτης αλλά και

ως διδασκων θεατρική αγωγή σε σχολεία και εργαστήρια, είτε από φιλικούς κύκλους ή τυχαία σε πλατείες στην Αθήνα και υποσχόμενος να τους καθοδηγήσει και να τους βοηθήσει να σταδιοδρομήσουν στον καλλιτεχνικό χώρο τους έπειθε να τον ακολουθήσουν σε χώρο της απόλυτης εξουσίας του και τους έφερε σε κατάσταση μέθης με τη χρήση αλκοόλ και ναρκωτικών ουσιών και με αυτό τον τρόπο τελούσε εκεί τα αδικήματα. (αρ iefimerida 27/2/21).

Έτσι οι δικαστές αποφάνθηκαν ότι προέκυψαν ενδείξεις για την άσκηση ποινικής δίωξης σε βάρος του σκηνοθέτη αλλά και για την τέλεση νέων αντίστοιχων εγκλημάτων τα οποία κατά τη διάταξη του άρθρου 244 παρ. 2 ΚΠΔ δεν είναι αναγκαίο να είναι ίσης βαρύτητας, αφού η μεθοδευμένη αυτή δράση του υπόπτου και η επανειλημμένη τέλεση υποδεικνύει σταθερή ροπή του προς τη διάπραξη αυτού του είδους των εγκλημάτων, ως στοιχείο της προσωπικότητας του, στοιχείο το οποίο δεν θα μπορούσε να μεταβληθεί ούτε κατά το χρόνο που διενεργείτο η προκαταρκτική εξέταση και θα καλούνταν για έγγραφες εξηγήσεις ο κατηγορούμενος.

Επίσης οι δικαστικές αρχές αποφάνθηκαν ότι καταδεικνύεται η σαφής εξακολουθητική εγκληματική ροπή του χαρακτήρα και της προσωπικότητας του κατηγορουμένου, για τον λόγο δε αυτό κρίνεται ότι δεν καθίσταται επαρκής η επιβολή σε αυτόν του περιοριστικού όρου του κατ οίκον περιορισμού με ηλεκτρονική επιτήρηση, για την αποτροπή του από την τέλεση νέων αδικημάτων, η δε κρίση αυτή τελεί σε ανεξαρτησία από την εκ μέρους του υποβολή αντίστοιχου αιτήματος ή μη. (βλ. υπ' αρ. 652/21 βούλευμα Συμβ. Πλ/κων Αθηνών).

Εκτιμήθηκε από τους δικαστές ότι πρόκειται για άνθρωπο με ανεξέλεγκτη γενετήσια ορμή, οι περιγραφές των μαρτύρων για αδικήματα που τελέστηκαν ήδη από το 1984 προκαλούν σοκ, στην μία περίπτωση χρησιμοποίησε βία και στην άλλη ναρκωτικά και αλκοόλ. (βλ. Αυγή 27/2/21).

Αναφέρεται χαρακτηριστικά ότι: από τις καταθέσεις των μαρτύρων, οι οποίοι ουδεμία σχέση είχαν μεταξύ τους στο παρελθόν, ούτε φυσικά είχαν χρόνο να συνεννοηθούν και να προετοιμαστούν ώστε να δώσουν ίδιες καταθέσεις, και μάλιστα ενώπιον Εισαγγελέα, ως προς τον τρόπο δράσης του κατηγορουμένου και την εν γένει σεξουαλική του συμπεριφορά απέναντι σε ανήλικους αλλοδαπούς και μαθητές, προκύπτει σαφώς ότι έχει εμφανή παραφιλική δράση εφηβοφιλική σεξουαλική τάση και προτίμηση που εξεδήλωνε χωρίς καμιά αναστολή σε δημόσιους χώρους μέχρι το 2016, εκμεταλλευόμενος, την ευαίσθητη ηλικία των ανηλίκων που προσέγγιζε, ιδίως

αγοριών από 14 έως 16 ετών, αφετέρου την ματαιοδοξία τους και την έλλειψη οικογενειακού περιβάλλοντος, δρώντας σχεδόν με πανομοιότυπο μεθοδικό και συστηματικό τρόπο, καλλιεργούσε αρχικά κλίμα εμπιστοσύνης, επικαλούμενος την επαγγελματική του ιδιότητα και με την υπόσχεση ότι θα τα βοηθούσε να ανελιχθούν στον χώρο του θεάματος, παρασύροντας τα με τις υποσχέσεις αυτές στο σπίτι του με αποκλειστικό σκοπό την τέλεση γενετήσιων πράξεων μεταξύ τους.

Κατά τη συνήθη πρακτική οι δράστες αντιμετωπίζονται ως σύνολα όχι ως άτομα και δίνεται έμφαση στην ποσοτικοποίηση των στοιχείων, προκρίνοντας την στατιστική πρόγνωση και κατηγοριοποίηση της επικινδυνότητας. (Γκότση,2017).

Στην περίπτωση μας οι δικαστές αφού εξέτασαν ενδελεχώς όλα τα στοιχεία της ανάκρισης εκτίμησαν τον δράστη ως μονάδα και διατύπωσαν εμπεριστατωμένα με σαφήνεια και πληρότητα το υπ' αρ. 652/21Βούλευμα τους.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Αντί εισαγωγής έγινε σύντομη περιγραφή του αδικήματος του βιασμού, της υποκειμενικής και αντικειμενικής υπόστασής του. Στη συνέχεια αναπτύχθηκε η Ανάκριση και τα στοιχεία αυτής κατά την Προδικασία γενικότερα αλλά και ειδικότερα, όπως την ενήργησε η Εισαγγελέας, έτσι απαντήθηκε το πρώτο ερώτημα. Ύστερα αναπτύχθηκαν όλα τα στοιχεία από το ανακριτικό υλικό, τον Π.Κ. και τον Κ.Π.Δ. που οδήγησαν τους δικαστές και την ανακρίτρια στις εκτιμήσεις τους. Τέλος έγινε μικρή αναφορά στην συνήθη τακτική οι δράστες να αντιμετωπίζονται ως σύνολα.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ποινικός Κώδικας και Κώδικας Ποινικής Δικονομίας. Υπ' αρ 652/2021 Βούλευμα Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Αθηνών. Λαμπροπούλου 2012, 2017. Φαρσεδάκης 2014. Γκότση 2017. Άρθρα της 27^{ης} Φεβρουαρίου από τις εφημερίδες Πρώτο Θέμα, Αυγή, iefimerida. Λάμπρου Καράμπελα, Οι βιαστές και τα θύματά τους, Νομική Βιβλιοθήκη 2001.